

Пъкъ и трима сме съгласни.
 Истина е, ще сполучимъ.
 Ала трѣбва да научимъ
 нова пѣсенъ коледарска,
 за предъ кжщата боярска
 на кметицата и кмета,
 пѣсенъ дето не е пѣта.“
 — Вѣрно, права си, Лисано, —
 рече весело Мецана.
 Само Ежко си мълчеше,
 че да мисли го мързѣше.
 — „Значи, всичко е решено,
 и почти е наредено“, —
 пакъ повтори хитра Лиска,
 па погледна и записка,
 а следъ нея тежко Меца
 поотпусна си гласеца.
 Даже Ежко мързеланъ,
 викаше като одранъ.
 Дълги дни и нощи пѣха,
 гласоветѣ си дерѣха
 тримата вѣвъ хоръ чудесенъ
 чудна коледарска пѣсенъ.
 Ала никой не видѣ,
 Бѣдни вечеръ какъ дойде.
 Дѣдо Коледа съ брадата
 оснѣжи навредъ земята.
 Слѣзна съ чудната шейничка,
 съсъ ботуши и торбичка,
 пълна съ нови армагани,
 съ боговици и колани.
 Бѣдни вечеръ тѣй си свари
 наштѣ чудни коледари.
 Па се стегнаха за пѣтъ
 къмъ селото да вървятъ.
 Бѣше мразовита зима.
 Бавно трѣгнаха и трима
 по отжпкания друмъ,
 безъ закачки и безъ шумъ.
 Цѣла вечеръ тѣй вървѣха,
 нийде никжде не спрѣха.
 Свѣтна най-подиръ селцето.